# GENERAŢIA OMEGA

***Rodica Bretin***

„ALGORITMUL DIACRONIC — rezonator etern, perfect şi imuabil al ritmurilor esenţiale alfa din entitatea mea abiotică — a stabilit cu precizie de o deca secundă momentul cînd structurile voastre bioinformaţionale vor reacţiona pozitiv, fără a se detrace, la implementarea informaţiei inhibitoare, pînă acum redundante, devenită factor decisiv al...”

Monologul obositor al computerului mă irită, cuvintele curg, se contopesc într-un murmur monoton, neîntrerupt, mă retrag în mine umilit, singur, şi nu pot face nimic, vocea egală, fără inflexiuni mă urmăreşte inoculîndu-mi pe-ncetul otrava, se insinuează prin ungherele psihicului, n-am unde să mă ascund. Mi-e teamă de o criză nervoasă, de atîta vreme n-am comunicat cu nimeni, vreau să spun cu un om, nu mă refer la blestemata maşină care perorează la infinit, cu vocea ei imposibilă; înnebunesc dacă nu termină odată. La-să-mă în pace, îmi vine să-i strig, dar tac ascultînd mai departe.

„rezultatele programului iniţiatic în psihotehnica onirică şi conţinutul carent imaginistic al dioramelor de stimulare a creativităţii arată...”.

Testele au un anumit scop: ne pregătesc să acceptăm ceea ce, într-o formulare arhaică, însă suficient de sugestivă, s-ar numi adevărul despre noi. Cînd nava „Eor” a asolizat — cu ani în urmă — pe această planetă, la bord, în locul unui echipaj uman se afla o bancă de gene. Computerul nu fusese încă lovit de logoree şi purta în creierul lui artificial şi pervers un program. El, plăsmuirea artificială din spatele cîmpurilor modelatoare, ne-a creat.

Uneori îmi închipui peisajul straniu de afară, în care corpul navei, insulă metalică, refuză integrarea. Viziunea de fantastică şi insolită, de un miraculos echilibru senzorial. De optsprezece ani, climatul întreţinut de păienjenişul de cabluri, reţele şi monitoare, e unicul meu univers. Încep să mă îndoiesc de materialitatea lumii exterioare; pereţii cenuşii, lipsiţi de hublouri sînt, în schimb, o certitudine.

„reperarea unor elemente interşanjabile în echivalentul conceptual al raţionamentelor, eliminarea factorilor incidentali, impulsurilor atavice, tendinţei de eludare a gîndirii sistematice, precis ordonate şi de orientare spre un comportament anarhic, incoerent, dominat de sentimente şi instincte”.

Are dreptate, e stupid şi inutil să urăsc impenetrabilitatea barierelor fizice ce mă despart de ceilalţi. Nava trebuie să fie imensă, numai zona care-mi e accesibilă cuprinde şase nivele, şi sînt douăzeci de astfel de secţiuni, izolate între ele... Cînd reuşesc un contact telepatic cu ceilalţi le simt întrebările, anxietatea claustrării, gînduri străine îmi scotocesc avide mintea: cine sînt eu, cine sîntem. Mă cufund în mine ca într-un abis, căutînd febril răspunsul închistat în cochilia săracă şi goală a tăcerii. Legătura slăbeşte după cîteva minute, n-am puterea s-o menţin, deşi mă agăţ ca un naufragiat de firul invizibil dintre conştiinţe. Reîncepe pînda în labirintul abstract al undelor psi, anticipînd probabilitatea regăsirii. Apropierea de ceilalţi e un analgezic, îmi amorţeşte durerea.

„Prezenţa în actualele delimitări spaţio-temporale este rezultatul incidenţei planificate a unor evenimente, nu doar o simplă pendulare de şanse. Fixate în modele operaţionale integratoare sau invertite în arhitecturi cinetice modulare — îmi puteţi controla fracţiuni importante din memorie, conţinînd esenţa civilizaţiei părinţilor voştri. Sînteţi **ultima generaţie** de eo- rieni, născuţi pe o navă destinată colonizării altor lumi. Disponibilităţile psihice şi de adaptare pe care le-aţi format vă vor ajuta să interveniţi în viitorul acestei planete”

Brusc, totul capătă sens, ascult atent vocea computerului care, ciudat, şi-a întrerupt peroraţia, iar indicaţiile sale sînt exacte, concise. Încercînd să-mi domin teama, mă prăbuşesc în fotoliu, cu corpul scuturat de frisoane. Pe ecran apare imaginea unei săli icosaedrice, dincolo de pereţii căreia sînt douăzeci de incinte identice cu cea în care mă aflu. Încărcată de aşteptare, atmosfera pare străbătută de irizaţii violacee, sclipiri fulgurante se întretaie pe traiectorii sofisticate, deşi efectul se datorează mai curînd nervilor tensionaţi la limită.

Un semnal discret anunţă deschiderea ogivei. Secunde lungi rămîn paralizat, incapabil să reacţionez; nu ştiu cum m-am ridicat, cu mişcări rigide, de păpuşă mecanică — ... Mă clatin, sala poligonală e un viespar de gînduri vii, alerte. Încremenesc, privind cu ochii dilataţi de groază reflectarea identică a chipului meu în trăsăturile celorlalţi, într-un refuz disperat al acceptării evidenţei. Citesc în minţile lor aceeaşi oroare, înţelegînd, în sfîrşit, de ce sîntem mai multe trupuri şi o singură fiinţă.

Asolizarea navei n-a decurs normal, în impact fiind atinsă şi banca de gene, cele rămase corespunzînd doar unui genotip. Computerul a decis, totuşi, sa ne creeze. E rîndul nostru să luăm o hotărîre... Ca entităţi separate ne domina interferînd fluxul comun al emisiilor noastre bioenergetice cu cîmpul alfa al maşinii, putem declanşa o reacţie brizantă.

„Sinuciderea e incongruentă ca variantă de interpretare a simbolurilor mentale şi informaţionale ale...”

Sînt pregătit, mă concentrez, simt cum mă încearcă, paradoxal, o milă fără margini pentru bătrînul computer, n-a înţeles nimic din fiinţa umană.

Închid ochii, gestul e repetat de noi toţi, într-o totală consonanţă, şi dau comanda telepatică.

Ultima.